

CLAROBSCUR SHAKESPEARIÀ

Estel Alcañiz Montiu

Conte d'hivern (1611 aprox.). Autor: William Shakespeare. Traducció: Salvador Oliva. Direcció i adaptació: Ferran Madico. Intèrprets: Pere Arquillué, Cristina Plazas, Òscar Rabadán, Cisco Lucchetti, Rosa Renom, Pedro Casablanc, Oriol Grau, Juli Mira, Pepo Blasco, Aida Folch, Albert Ausellé, Rut Enguita i Pol Vergés. Escenografia: Montse Garre. Il·luminació: Albert Faura. So: Igor Pinto. Caracterització: Toni Santos. Ajudant de direcció: Vicky Mollor. Teatre Grec, 4 de juliol de 2007.

Ferran Madico, director que ja va muntar *Molt soroll per a no res* i *Treballs d'amor perdut* en diferents edicions del Grec, s'enfronta ara a *Conte d'hivern*, una obra que Shakespeare va escriure al final de la seva vida. Una peça que depassa els límits del temps i l'espai per endinsar-se en una història que exposa amb profunda saviesa les ambicions i les misèries del gènere humà amb l'habitual naturalitat que caracteritza el dramaturg.

Madico basteix l'espectacle en dues parts molt diferenciades, i, si en la primera mana la tragèdia al més pur estil clàssic, en la segona assistim a una comèdia amable. La primera part resulta sòbria i amb cos. Pere Arquillué omple l'escenari amb un Leontes d'una versemblança humana esgarrifosa i Cristina Plazas li dona rèplica dignament, si bé en la seva interpretació es reconeix massa la dona maltractada que encarnava a *L'altra guerra*, d'Elsa Solal (març 2007). Òscar Rabadán, encarnant Políxenes, rei de Bohèmia, desvirtua una mica el personatge amb l'exageració de moviments i les seves repeticions sense matís.

Acompanyant aquest trident interpretatiu, Cisco Lucchetti i Rosa Renom, com a Camil i Paulina respectivament, excel·leixen donant el contrapunt a la demència de Leontes. El primer, amb el seu *savoir-faire*, transmet nítidament la maduresa i el caràcter reflexiu de l'home de confiança del rei, mentre que la segona brilla amb força i convenç com a veu de la justícia i de la consciència.

La segona part, malauradament, es perd per la interpretació desigual en conjunt i la interpretació superficial en excés dels joves Albert Ausellé i Aida Folch. Amb la seva actuació mancada pràcticament de matisos en recitar o en moure's, impedeixen que la relació entre Perdita i Florisel agafi la consistència i l'alegria vital necessària per oposar-se a la tensió dramàtica de la primera part. En contrapartida, cal destacar la interpretació d'Autòlic per part de Pedro Casablanc, el qual si bé es va entrebancar en algun moment i va tenir alguns errors fonètics recurrents, va resoldre amb prou naturalitat el personatge, tenint en compte que fins al moment no tenia cap obra en català en el seu currículum.

Les actualitzacions, algunes un xic *freakes* (el *top manta*, la versió de les Spice Girls, etc.), a

Conte d'hivern, de William Shakespeare. Direcció i versió: Ferran Madico. Intèrprets: Pere Arquillué, Cisco Lucchetti, Cristina Plazas, Pedro Casablanca, Òscar Rabadán, Rosa Renom, Juli Mira i Jacob Torres, entre d'altres. Teatre Grec, juliol del 2007.

part de divertir-nos en major o menor grau, acabaven dispersant-nos i, per tant, anant contra el manteniment de l'emoció. El fet d'haver-n'hi tantes, unides al vestuari pseudohortera dels plebeus i a la dubtosa interpretació dels personatges forts de la segona part, dificulta la tornada al to que cal per afrontar amb emotivitat l'últim acte.

L'escenografia proposada per Madico, un gran espai neutre que fa pensar en la recepció o saló art déco d'un hotel, funciona prou bé, i més en ser acotxada per l'exquisida il·luminació que signa Albert Faura, el qual aprofita magistralment l'espai natural del teatre. En l'altre extrem hi ha la desafortunada actuació d'Igor Pinto al capdavant del so (els volums dels micròfons d'orella sense fils que portaven els actors es van desequilibrar sovint).

La suma d'aquests factors, juntament amb un ritme força desigual en la posada en escena, van donar com a resultat una representació plena de llums i ombres, en la qual no es va acabar d'aconseguir l'atmosfera poètica requerida per aquesta història del gelós més malaltís creat pel geni de Stratford-upon-Avon.

Tot i així, el *Conte d'hivern* de Ferran Madico mereix més oportunitats. L'espai del Grec sovint no ajuda massa a obres amb la paraula com a element principal. La seva proposta pot millorar amb el rodatge dels actors i potser en espais més tancats. Val la pena anar-hi, si més no perquè amb Shakespeare segur que gaudirem d'un text brillant, d'un d'aquells textos que sempre s'agraeix escoltar.